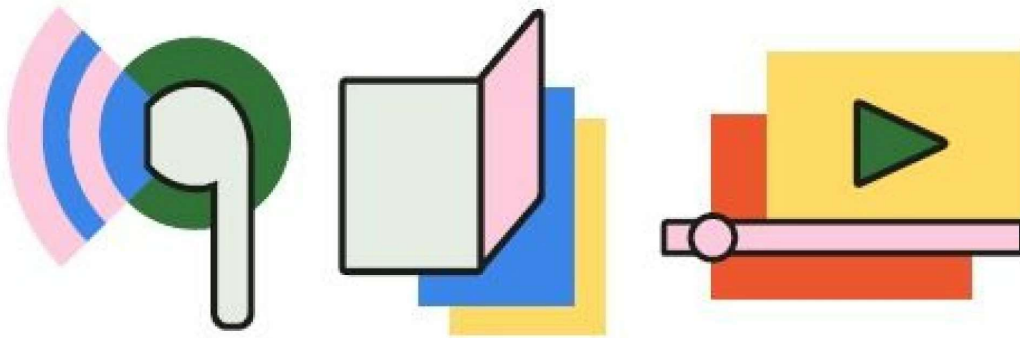

Anmeldelse:

Pissefine plamfletstrint

Seks politikere og en ekspert giver hver et eksempel på deres bidrag til pisedårlig politik

Jens Raahauge

PUBLICERET Mandag 24. oktober 2022 - 10:30

Fakta:

Pisedårlig politik

Lotte Rod reagerer på et opslag på Alexander von Oettingens Facebookside ved at foreslå et skrift om nogle af skyggesiderne i de politiske processer. Efter en coronavenlig vandretur i de københavnske gader bliver ideen konkretiseret, og nu er den realiseret i en lille pamflet om pisedårlig politik; seks politikere og Alexander von Oettingen selv bidrager med eksempler på bidrag til beslutninger, de gerne havde været foruden eller havde set et anderledes udfald af. Og gennem deres tilbageblik får læseren et indtryk af nogle af de vilkår, som omgærdet den politiske beslutningsproces og det politiske samarbejde.

Pamflettens første bidrag er af Bertel Haarder (V), hvis livslange indsats i politik giver ham en hædersplacering før redaktørernes intro, og man er spændt på, hvad han vælger at fremhæve. Det bliver den opgivelse af folkeafstemningsparagraffen i folkeskoleloven, han som undervisningsminister i 1988 accepterede, og som førte til de mange skolenedlæggelser, der skete imod forældrenes ønsker. Og denne accept skete, selv om beslutningen gik på tværs af hans egen politiske kamp imod skolenedlæggelser; måske fordi han følte sig smigret af ros fra KLS daværende formand, Thorkild Simonsen. Som en udløber af de strukturændringer, der har fundet sted på folkeskole- og læreruddannelsesområdet, beklager han også den "flugt om bag skrivebordet", som sammenlægninger har ført til, og som har øget mængden af ledere - ofte uden pædagogisk indsigt - i institutionerne og i ministeriet.

”Oftest er man som politiker gladest for at fremhæve det, der lykkes, og lægge et slør hen over fiaskoen. Men det er jo fejlen, man kan lære af, så...

I bogens intro gør Lotte Rod og Alexander von Oettingen rede for deres idé med projektet: dels at pege på, at noget er så dårligt, at det bør laves om og dels at politik er en kamp for idealer og visioner og i en sådan proces er både

FOLKESKOLEN

fokus på uddannelsespolitikken.

Lotte Rod (RV) lægger for med 'Pissedårlige svar', som hun gav rigtig mange af - eller måske var det nærmest kun ét, fordi hun svarede det samme "Fint tilfreds" - da hun skulle stå på mål for regeringens folkeskolereform. Ved tilbageblik vredes hun oprigtigt over de floskelfyldte ikke-svar, hun leverer, fordi de dækker over, at hun ikke er loyal over for sine egne synspunkter, men alene over for dem, hun har indgået forlig med. Og hendes erkendelse er, at vi ikke "skal lukke samtalen med pissedårlige svar, men åbne den"; for eksempel ved at kæmpe for at få skolen tilbage på det spor, som er den danske skoletradition.

Pissedårlig politik - et (pisse)dårligt projekt

Bodil Christensen

Alexander von Oettingen fortæller om sin deltagelse i arbejdet med den reform af læreruddannelsen, som skete sideløbende med folkeskolereformen, og som var baseret på den pædagogiske forskning om det, der virker. Han skriver, at han "sad med hovedet under armen" og skrev videns- og færdighedsmål, som det forventedes. Det udmøntedes i en pissedårlig læreruddannelse, fordi politikerne og forskerne misbrugte hinanden ved ikke at erkende hver deres begrænsninger. Han pointerer, at uddannelsesforskning aldrig findes i ental.

”At foreslå nye fag er en pissegod mediehistorie, men pissedårlig politik

Jacob Mark (SF) beskriver et pissedårligt forslag om at sætte klimaet og FN's verdensmål på skoleskemaet, fordi det strider imod alt, hvad han frem til forslaget fremsættelse i TV2 News havde kæmpet for; kortere skoledag, frihed til folkeskolen, respekt for lærernes dømmekraft. Men han beskriver sin iver for at sætte dagsorden i lyset af kampen for som ung politiker at blive kendt. Selvfølgelig ønsker han, at skolen beskæftiger sig med klima og verdensmål, men at foreslå nye fag er en pissegod mediehistorie, men pissedårlig politik, konkluderer han i denne næsten rørende beskrivelse af at skulle slå igennem.

Ellen Trane Nørby (V) tager læseren med ind i aftalerummet, hvor en gymnasiereform skal falde på plads. Der skal ryddes op i det utal af studieretninger, som findes. Men den store knast er i første omgang ikke indholdet, men den holdning til afgangskrav, som i sidste ende munder ud i et kompromis, som alle kan se sig selv i, fordi der er indført kattelerm med kattelerm. Et pissedårligt kompromis, konstaterer hun. Men undervejs kommer der dog en indholdsmæssig hurdle, da et kompromis tegner sig, men hvor DF og Konservative anført af Søren Pape ud af det blå laver "teateropvisning" om dannelse og manglende faglighed. I en interessant slutreplik får vi et indblik i Finansministeriets brug af "spioner" ved alle møder og forhandlinger. Ellen Trane Nørby giver i sit bidrag en fornemmelse af kampen mellem at have benene på samarbejdsjorden og at klatre til tops i de træer, som også har mediernes bevågenhed.

FOLKESKOLEN

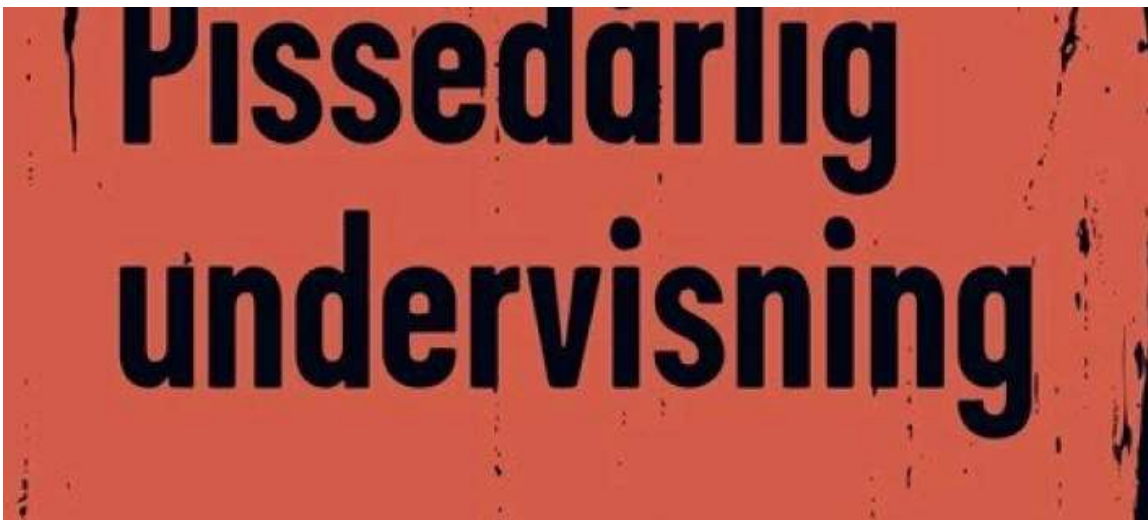

beskriver det pissetårige forlig, der blev indgået om statsfastsatte læringsmål

Marianne Jelved (V) har fortsat en pen, der gløder af vrede, når hun beskriver det pissetårige forlig, der blev indgået om statsfastsatte læringsmål, som Socialdemokratiet, SF og de radikale var imod, men hvor socialdemokraterne sprang i målet - tilskyndet af DLFs formand, Anders Bondo Christensen - og sluttede sig til det forlig, som senere bar ændringen af formålsparagraffen i sig; her mistede skolen sig egenværdi og blev et stop på vejen til videre uddannelse. Og målet bliver fuldt, da Marianne Jelved over for KL pointerer, at skolelederen har ansvaret for stort set alt på skolen matrikel, og får svaret: "Men skolelederen er vores mand."

Uskarp debatbog om "pissedarlig pædagogik"

Lad os tale om det pissetårige

Sådan bliver du bedre til at være en pissetårlig leder

Jens Henrik Thulesen Dahl (DD) begræder den pissetårlige økonomi, der truer det, han betegner som den største forandring af uddannelsessystemet, han kan huske: etableringen af FGU, Den forberedende Grunduddannelse. Interessenter og eksperter bliver hørt. Der er bred enighed om aftalen. Men så skulle det gå stærkt med at få de sidste, konkrete detaljer på plads: Politikerne leverer, og de unge kan vælge det gode FGU-tilbud. Men sådan går det ikke. Der mangler således 30 procent af den forventede tilslutning. Blandt andet fordi kommunerne vælger en billigere, men dårligere løsning. Man har i skydningen undladt at inddrage interessenterne i den endelige udformning, og det fører til pissetårlig økonomi. Jens Henrik Thulesen Dahl plæderer for, at interessenter tages med på råd ved den endelige politiske behandling, ellers kan det gå galt som her, eller som han også betoner, ved forliget om folkeskolereformen og den tilknyttede lockout.

Denne lille bog giver et fint indblik i noget af det, der kan gå galt i politisk arbejde, og som frem for at være tabu må være noget alle kan lære af.

”Læs denne herlige pamflet, og lær at være tro mod idealer og visioner

Det bliver nævnt, at vi nu heldigvis er kommet videre, fordi alle parter nu er sammen om skolen. Men rummer dette ikke også en fare for samarbejde uden kritiske briller? Hvorfor er der for eksempel ingen, der har ytret betænkelighed ved en ny læreruddannelse, hvor man har fjernet den videnskabelige fundering i pædagogik og erstattet den af prioritering af praksis? Man siger, at lærerne ved, hvor skoen trykker. Men så må der også være et sted af gå hen for at få "nye sko eller fodpleje".

Læs denne herlige pamflet, og lær at være tro mod idealer og visioner. Det fører ind imellem til fejl; få dem frem i lyset og ret dem!

[SKOLEPOLITIK](#)[ANMELDELSER](#)[ABONNER PÅ TAGS](#)